

На допомогу!

Лео лежав на підлозі у своїй кімнаті та складав пазли. Власне, нічого особливого. Але він складав пазли з Каллі, новим мешканцем їхньої домівки. Той саме облизав пазл і скривився.

— Фе. Зовсім не смачно! — буркнув Каллі, й Лео усміхнувся.

«Яке щастя, що зараз літні канікули», — подумав хлопець. Він може проводити з Каллі кожен день! Лео задоволено зітхнув. Крізь відчинене вікно до нього долинали звуки лісу: щебет птахів, писк білки, тихий шелест листя від подуву літнього вітерцю.

Однак величезні вуха Каллі, здається, вловили щось зовсім інше!

Каллі підняв голову та прислухався. Він уважно вдивлявся у вікно.

— Чи це не... — пробурмотав він і зірвався на ноги. — Так, це саме той звук! Авжеж, я цілком певен, що це...

І Каллі враз вибіг з кімнати.

Лео кліпнув. Він упустив фрагмент пазлу, який саме хотів припасувати, і схопився з підлоги.

— Ти куди? — гукнув услід муксу. — Зачекай на мене!

Але Каллі вже зіскочив зі сходів. Лео чув, як він штовхнув задні двері та стрілою помчав у сад.

— Ми мусимо поспішати, — почувся із саду схвильований голос. — Я дуже чітко чув, що якась тварина потребує допомоги! Терміново й негайно! Десь у лісі!

«Тварина в біді? — майнуло в голові у Лео. — Каллі правий, нам справді не можна гаяти час!» Лео збіг сходами вниз і похапцем взув черевики. Він швидко подався у сад за другом.

Каллі, наче гумовий м'яч, перестрибнув через паркан. І тут же зник у лісі одразу за садом. Лео біг за ним.

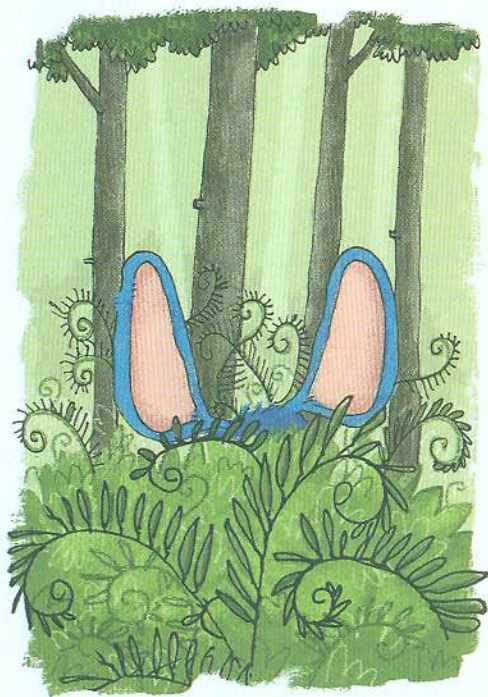
— Каллі, пильнуй, щоб тебе ніхто не побачив, — прошипів Лео. — Та де ж ти? Каллі! Хлопець швидко переліз через паркан.

Але Каллі ніде не було видно.

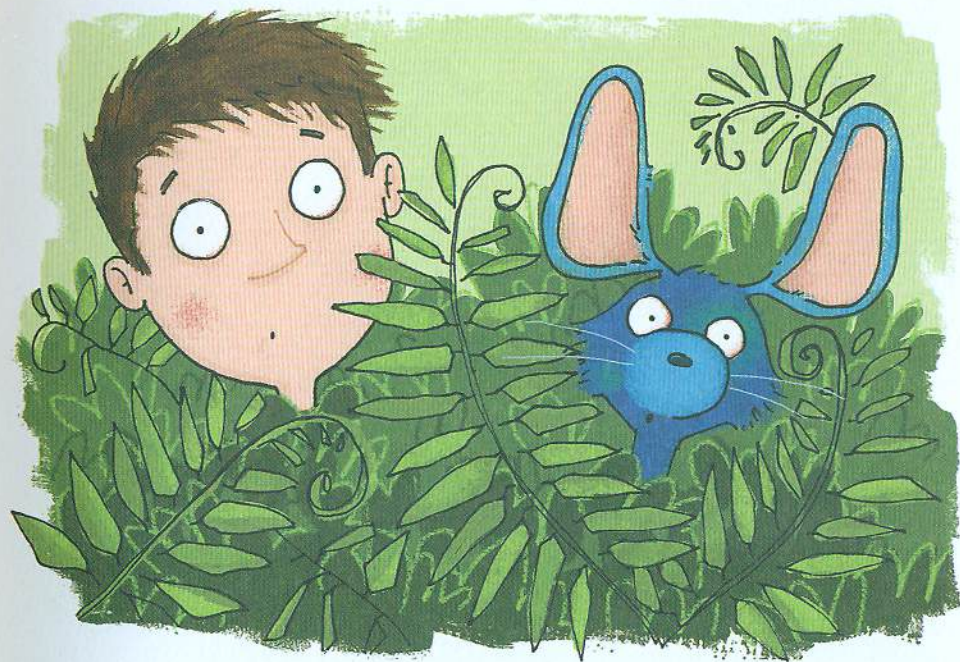
Лео нервово розглядався довкола. Де ж Каллі? Пустельному муксу не можна вештатися в лісі самому. Батьки Лео домовилися про це з Каллі. Адже він — останній представник свого виду і тому абсолютно унікальний! Огіркенбрати не хотіли, щоб хтось побачив та спіймав Каллі.

Аж раптом Лео розгледів великі бірюзові вуха серед лапатоного листа папороті. Він полегшено зітхнув.

Це вуха Каллі! Вони схвильовано рухалися вперед-назад і крутилися на всі боки, щоб точніше визначити, звідки долинали тривожні звуки.

Лео відлягло від душі, він підбіг до куща папороті та присів поряд з Каллі. Хлопець зауважив, що мукс дуже зосереджений.

Що ж він чує? Лео так кортіло дізнатися!

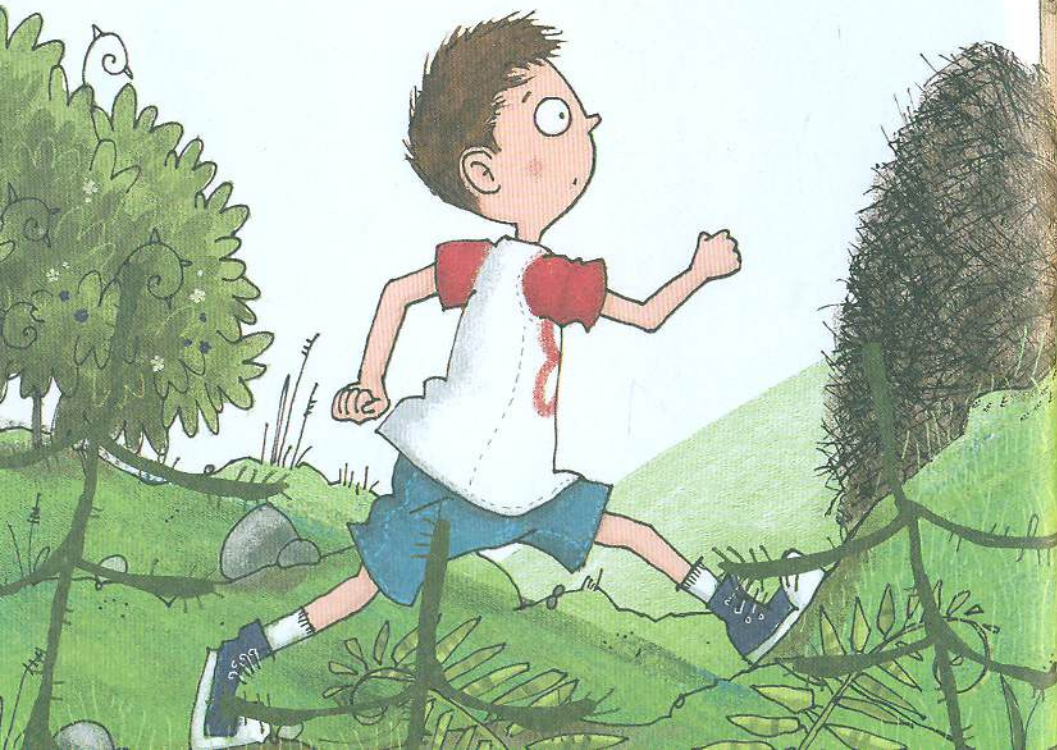
— Я думав, що скавуління доноситься звідти, — пробурмотів Каллі. — Але тепер мені здається, що радше з іншого боку... — він вказав на ліс. — Ходімо, Лео, подивимося!

Каллі пострибав уперед. Тепер Лео добре пильнував, щоб не втратити пустельного мукса з поля зору!

Вони разом бігли лісом, минаючи колючі кущі, високі ялини та великий мурашник. Лео вже почав захекуватися.

Врешті Каллі стихив крок.

— Вона мусить бути десь тут! — вигукнув він і кинувся до великого старого дерева. Їого вуха крутилися, наче лопаті

пропелера, — так завзято він прислухався до кожного шурхоту.

Тепер і Лео чув цей звук. Це було жалібне скавуління, і хлопець одразу зрозумів: